

ΕΠΙΜΝΗΜ'ΟΣΥΝΟΣ ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ
ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΤΝΟΝ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΟΡΙΝΘΟΥ *κυρον* "ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΕΝ *ή ί Ιή Ι* «
ΤΗι 16η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2009
ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΙΚΟΝΙΟΥ ΘΕΟΛΗΠΤΟΥ

«Μνήμη δικαίου μετ'εγκωμίων» (Παροιμ.10,7) γίνεται διατείνεται ο σοφός Παρομοιαστής, όμως σήμερα εδώ συμβαίνει να γίνεται ή μνήμη του δικαίου και πολίου Γέροντος, Μητροπολίτου Κορίνθου κυρού Παντελεήμονος, του έξάκουστου και δυναμικού Ίεράρχου της Εκκλησίας της Ελλάδος, μετά αγάπης πολλής και τιμής ώσει πλείστης!

Δεν είναι μνήμη υποχρεωμένη! Μνημόσυνον αδήριτου ανάγκης και κοινωνικής υποχρέωσης τό τριετές μνημόσυνον του Μακαριστού Ίεράρχου του σθένους, τής δυνάμεως και τής σοφίας!

Είναι χρέωσις καρδιακή, μνήμη αγάπης πραγματικής, μνημόσυνον πόθου.

Μνημόσυνον όπερ τελείται μέ όσην πέφυκεν προαίρεση των έν Μυτιλήνη πνευματικών του αειμνήστου Ίεράρχου τέκνων και αναστημάτων και πάντων ημών των σεβόμενων Αυτόν.

Συνεπώς, πρόκειται διά μνημόσυνον ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΡΔΙΑΚΗΣ!!!

Διότι ή Αγάπη προηγείται τής μνήμης. Αγαπά τις και διά τούτο ένθυμεΐτα;, μνημονεύει και επειδή αγαπά μνημονεύει *καί τιμά*. Οθεν, ή μνήμη επε *καί* της αγάπης και βεβαίως προηγείται τής τιμής. Διότι ή τιμή εκ μέρους των ανθρώπων είναι συνήθως πρόσκαιρος και ευκαιριακή, χαρακτηρίζεται δηλαδή από τό γεγονός τής συνάρσεως, τήν οποίαν ημπορεί νά δημιουργή μία προκαθορισμένη έκδήλωσις και άναγκαστικώς δρομολογείται και πραγματοποιείται και εντάσσεται εις τά ένδοκοσμικά πλαίσια μιάς όργανομένης τής εκδηλώσεως, μιάς υποχρέωσης.

Ή Εκκλησία όμως, κυρίως και πρωτίστως μνημονεύει!!!! Και τούτο, επειδή αγαπά τά τέκνα Της. Και ενίοτε τιμά, και μνημονεύουσα τιμά και τιμώσα μνημονεύει, και τοιουτοτρόπως αποδεικνύει τήν ΑΓΑΠΗΝ Της! . Διότι ή Εκκλησία είναι Λειτουργική και Ευχαριστιακή και Αγαπητική Κοινότης, και όχι μιά κοινωνική ομάς, πού τιμά απλώς τά μέλη Της.

Και ήμεΐς σήμερα, ή Εκκλησία των πιστών, ή έν Λέσβω παροικούσα Εκκλησία του Χριστού, μνημονεύει πρωτίστως και

ἀναμιμνήσκειται. τού μεγάλου Ἱεράρχου της Ορθοδόξου Εκκλησίας, τού Μητροπολίτου Κορίνθου Παντελεήμονος, ὁ Ὅποιος πολύ ἠγάπησε τούτον τόν τόπον της Μυτιλήνης καί συνεδέθη μετ'αυτοῦ καί των ἀνθρώπων των ἐν αὐτῷ καί τόν εὐλόγησεν καί πολλά τέκνα ἀνεγέννησεν ἐν Χριστῷ εἰς αὐτόν τόν ἡγιασμένον τόπον.

Πρός τούτο ἀξίζει καί ἀποδίδεται ὀφειλετικῶς πᾶς ἔπαινος καί πᾶσα φιλοτιμία τῷ ενεργοποιῷ της παρούσης ἡμέρας τιμῆς, μνήμης καί ἀγάπης πρὸς τόν μακαριστόν ἅγιον Κορίνθου, τῷ Ποιμενάρχῃ τῆς παροικίας ταύτης, Σεβ. Μητροπολίτῃ Μυτιλήνης κω Ἰακώβω, τῷ εὐγενεῖ, φίλοπάτορι καί φιλοτιμῷ Δεσπότη, ὁ Ὅποιος υἱοποιητῶς ἠξεύρη νά τιμᾷ μεγάλως καί δεόντως τούς πνευματικούς Αὐτοῦ Πατέρας καί διδασκάλους καί ἡγούμενος ἐν τῇ πίστει, τιμῶν καί κόσμων τοιουτοτρόπως καί εὐπρεπῶς εαυτόν καί τήν Ἀρχιερωσύνην Του.

Αγάλλεται, τοίνυν, ἡ Εκκλησία τῶν πιστῶν μνήμην ἐπιτελοῦσα καί ἀναμιμνησκομένη τούς ἀγλαούς καρπούς τῆς πνευματικῆς καί ἐκκλησιαστικῆς κυοφορίας τού μακαριστοῦ Μητροπολίτου Κορίνθου κυροῦ Παντελεήμονος, τού Καρανικόλα.

Καί τούτο, διότι ὁ θάλλ^ατος μὲν ἀποστερεῖ ἀλλήλους ἐξ ἀλλήλων, ἀποχωρίζει οἰκείους, γνωστούς, φίλους, Πνευματικούς Πατέρας καί Ἱεράρχας καί διδασκάλους καί εὐεργέτας ἀφ'ἡμῶν, των περιλειπομένων, ὅμως ἡ ἰσχὺς τού θανάτου παρ'ὄλην τήν κραταιάν αὐτοῦ δύναμιν, δέν ἠμπορεῖ νά διάλυση ἢ νά ἀφανίσῃ τας σχέσεις τῆς, ἐξ ἴσου κραταιᾶς ὡς ὁ θάνατος, ἀγάπης μας καί τῆς ἀγαπητικῆς μνι^μης μας περὶ τῶν κεκοιμημένων.

Ἡμεῖς, ὡς Χριστιανοί καί ἔχοντες τήν ἐν Χριστῷ ἐλπίδα, τούς δεσμούς τῆς ἀγάπης καί τὰς σχέσεις τῆς ἀληθοῦς κοινωνίας καί τὰς εὐγνωμόνους ἐνθυμήσεις καί τὰ πατρῶα κειμήλια καί τήν ἀνόθευτον μνημοσύνην καί εὐγνωμοσύνην, οὐδέποτε καταλείψωμεν, οὐδέποτε θά ἀφήσωμεν, οὐδέποτε θά λησμονήσωμεν.

"Ὅθεν, μνημόσυνον καί ἐπιμνημόσυνον τελούντες ἐπὶ τῇ ἑτησίῳ τριετῇ ἐπετειῷ τῆς κοιμήσεως ἐνός μεγαλῶνυμου Εκκλησιαστικοῦ ἀνδρός, τού Μητροπολίτου Κορινθίας ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ, τού Καρανικόλα σήμερον, πρῶτον μὲν, λειτουργικῶς καί ἐμπράκτως τήν ἀγάπην κηρύττομεν, τήν εὐγνωμοσύνην ἐκφέρομεν, τήν ἀείζωον ἐκκλησιαστικῶν σχέσιν μας μετ' Αὐτοῦ, τού μακαριστοῦ καί πεφιλημένου καί πολυσεβάστου, μνημονεύοντες διαπιστούμεν. Ἀναμιμνησκόμεθα

συνεχώς τού σεπτού και προσφιλοῦς ονόματος Αυτού, μνημονεύοντες τού κόπου και τής αγάπης Αυτού και μετέχοντες μετ' Αυτού, τοῦ μνημονευθέντος και μνημονευομένου σήμεραν εις τό ποτήριον τής Ζωής, εις τό Σώμα και τό Αἷμα τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου ημών.

Οὕτως, ὁ αἰοίδημος Ιεράρχης, ὁ πολυτάλαντος και ατρόμητος και λαλίστατος και ἀείποτε φθεγγόμενος και στεντορίως κηρύττων τόν Θεόν Λόγον και μάλιστα μετά κάλλους τοῦ φθέγματος, οὐ τυχόντος, τά μεγαλεία τοῦ Θεοῦ εκ τής αἰωνιότητος γευόμενος σήμεραν βοά πρός ημάς μετά Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου και μιάς λέγει: «οὐτε ἴστε τόν αγώνα τόν ἡμέτερον ἀδελφοί...Οὐκ ἴστε πηλίκον ἀπό Θεοῦ δῶρον ἢ σιωπή και τό μή εχειν ἀνάγκην λόγου παντός»¹. «Δέν ξέρετε, ἀδελφοί, τόν αγώνα μας...Δεν ξέρετε πόσον μέγαν δῶρον ἀπό τόν Θεόν εἶναι ἢ σιωπή και τό νά μήν ευρίσκειται κανείς εις τήν ἀνάγκην νά ὁμιλήσῃ».

Διότι ὁ πολίος και καλλίκαρπος και πολύφορος Ιεράρχης τής Κορινθίας, τόν Ὅποιον ὡς εικός τιμῶμεν επί τή τριετεί ἐκδημία Αυτοῦ ἀπό τών λυπηρότερων επί τά θυμηδέστερα, ὅτι εἶχεν νά εἴπῃ και νά κάμῃ τό εἶπεν τό παράπαν ευθαρσῶς και τό ἔκαμε ζέων τῷ Πνεύματι μετά παρρησίας και δυνάμεως και πραότητος και δικαιοσύνης εις τήν ἐπίγειον ζωήν Του!

Ἐπίστευσεν ἐκ νεότητος ὀλοκαρδίως εις τόν Χριστόν και ἀφιέρωθη εις Αυτόν. Ἐπίστευεν εις τόν Θεόν ἀκραόαντως ὅλη ψυχῇ και διάνοια.

Ἦγωνίσθη ἐν τή ζωῇ Του τόν καλόν αγώνα τής πίστεως μετά σθένους και δυνάμεως, ἀθλήσας υπέρ τής δυνάμεως, τής Αληθείας και τής δόξης τοῦ Θεοῦ.

Ἐπερήσπισεν μετά θάρσους και αφοβίας τά δίκαια τής ἁγίας Εκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἦγάπησεν και ἠγωνίσθη και ἐπολέμησεν υπέρ τών δικαίων του ευσεβοῦς ημών Γένους, ἐκακουχήθη εις πολεμικούς αγῶνας και διήλθεν αγωνίας και θλίψεις υπέρ πίστεως και πατρίδος.

Ἐλειτούργησεν ἀπείρους φορές μετά ζέσεως τόν Λόγον τής Αληθείας, τόν Χριστόν ἐκοινώνησεν πλήθη ἀνθρώπων ἐχειροτόνησεν ἐκλογάδα Κληρικῶν καθιέρωσεν Ναούς, Μοναχοῦς, ευκτήριους οἴκους- ἀνήγειρεν καταστήματα φιΛανθρωπίας· ἠγειρεν κέρας σωτηρίας ἡμῖν και περιποιήσατο πολλήν τιμήν τοις Κορινθίοις, οἵτινες ὄντως εὐμοίρησαν και μακαρίζονται ὅτι

¹ · Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, περί τῆς ἐν διαλέξεσιν ευταξίας, ΙΔ'.

ητύχησαν νά έχουν τοιούτον Αρχιερέα, ένδοξον καί εύκλεή, άγωνιστήν καί πατριώτην, κανόνα πίστεως καί εικόνα δυνάμεως καί τόλμης (παρ'ών δυστυχώς όμως, κατά τήν άνθρωπίνην μοΐραν μόνον παραπικρασμόν έδέξατο)!

Έδιδάξεν Λαούς καί πάτριας εθνών, έγαλούχησεν γενεάς γενεών, παρεδειγμάτισεν, έσωφρόνησεν, παιδαγώγησεν, έχειραγώγησεν καί έποδηγέτησεν. . έθουσιάσθη... ήγάπησεν... προσέφερεν εαυτόν υπέρ τών φίλων καί τών τέκνων Αυτού...

Καί ιδού ημείς τώρα, όταν άτενίζωμεν τόν επίγειον αγώνα Του είναι φυσιολογικόν νά μήν άποτιμώμεν καθολοκληρίαν τάς διαστάσεις του, όμως Εκείνος οία τής σιωπής Του καί τής λειτουργικής παρουσίας Του καί έκ τής αίωνιότητος απολαμβάνων ήδη τήν πλατύχωρον καί άναπαύσίμον άγκάλην τού Αβραάμ γίνεται ό λαλίστατος πνευματικός έστιάτωρ τής σημερινής γηθοσύνου καί καρδιοτέρπου καί πενθηράς έν ταυτώ ημέρας.

Διό, εύφροσύνως περιφέρεται έν μέσω ημών δορυφόρων τάς μνημονεύσεις ημών καί δώρον άντιπροσφέρων ήμίν τής αγάπης τήν μνήμην καί τής παρουσίας Αυτού τήν γλυκύτητα καί τήν άνταπόκρισιν τής θεοείδους πληροφορίας, ότι έφθασεν ό μακαριστός Μητροπολίτης Κορίνθου Παντελεήμων, ό γίγας αυτός τής "Εκκλησίας, εις τήν άγήρω μακαριότητα καί ευρίσκεται εις τήν Βασιλείαν τού Θεού.

Ό μνημονευόμενος Ιεράρχης τού Χριστού Παντελεήμων, ό σοφός καί περισπούδαστος, ήτο κατά τόν Παρομοιαστήν: υιός πεπαιδευμένος καί σοφός ...διέσώθη δέ, επανειλημμένως από κάύματος, ως υιός νοήμων, διότι άνεμόφθορος γίνεται έν άμήτω υιός μή νοήμων! Έτο εμφανώς ή ευλογία τού Κυρίου επί κεφαλήν τού δικαίου τούτου. Διά τούτο, μνήμη δικαίου μετ' εγκωμίων γίνεται... Ώς σοφός δέ, όλη καρδιά έδέξατο τάς έντολάς τού Θεού... Ούτος έν τή ζωή Του έπορεύθη απλώς, διό καί έως τής συντέλειας πορεύεται *περηιθώς*, ό δέ διαστρέφων τάς οδούς αυτού γνωσθήσεται. (πρβλ. Παροιμ. 10, 4-9).

Διό καί έπρεπε νά απέλθη έκ τού ματαιίου τούτου βίου τής μικροπρέπειας ό μακαριστός καί μεγαλοπρεπής ούτος Ιεράρχης *διεχ* νά γνωστοποιηθούν καί φανερωθούν πάντες όσοι διέβαλον Αυτόν καί οίέστρεψαν τάς οδούς καί διαθέσεις Αυτού. Όμως, αγαπητοί, σημασίαν έχει σήμεραν ότι ό μακάριος Ιεράρχης τής Κορινθίας Παντελεήμων έπορεύθη πρός τόν Θεόν καί πορεύεται έν

τή Βασιλεία Αυτού πεποιθώς! Καί είναι γνωστόν ότι «οι πεποιθότες επί Κύριον έοίκασιν όρει τω άγίω, οϊ ουδαμώς σαλεύονται προσβολαῖς τού Βελίαρ»!!!

Αρα, αγαπητοί έν Χριστώ αδελφοί και συλλειτουργοί και Χριστιανοί μου περιπόθητοι, μνημονεύοντες σήμερα τού πρεσβύτου Ίεράρχου τής Κορινθίας, τού εύκλεούς και ανταξίου διαδόχου τού ούρανοβάμονος Παύλου, τού δυναμικού Άρχιερέως, τού καρτερικού και ευθαρσούς Κληρικού, τού κατασυκοφαντηθέντος και διωχθέντος, κατά τό παράδειγμα τού Λυτρωτού ημών, Κυρίου Ιησού Χριστού, "Όστις έδιώχθη και έσταυρώθη και ώς πλάνος Θεός έσυκοφαντήθη υπό τών ομοφύλων, αλλά και υπό τών οίκειακών και μαθητών του έγκατελείφθη, προβαίνομεν -μνημονεύοντες- εις τήν ούσιαστικήν διά τήν πίστιν, τήν εκκλησιαστικότητα και τήν έν Χριστώ ζωήν πράξιν: τής μνήμης και τιμής Αυτού διά τής έν Χριστώ κοινωνίας μεταξύ ημών τε και Αυτού, τού έν τή Βασιλεία τού Θεού ήδη περιπολεύοντος και γευομένου τήν άληκτον χαράν.

Τελούντες δέ, τήν θ. Εύχαριστίαν εισαγαγώμεθα άπαντες μετά τού αιμνήστου Αρχ'.ερέως Παντελεήμονος Καρανικόλα εις την αιωνιότητα και προσώραν εις τήλ; μένουσαν κοινωνίαν, ευρισκόμεθα *«έν τή ήμερα εκείνη δε επίλάμψει. ό Θεός... και πάντα τα περικύκλω σκιάσει νεφέλη»* (Ήσαιου δ', 2 και 5), ή νεφέλη τής χάριτος, καθ'ά λέγει Ησαΐας, ό Προφήτης.

Έάν δέ, θελήσωμεν νά έρμηνεύσωμεν τήν έννοιαν και τό γεγονός τής Χάριτος, τότε αύτη έρμηνευομένη σημαίνει τήν άγλαιαν τής δόξης τού Θεού, ήτις περικοσμεῖ τούς πιστούς τούς αύτοθυσιαζομένους και αφοσιωμένους εις τό καθήκον γηγενείς, σημαίνει τήν άέναον κοινωνίαν τής αγάπης και τό γεγονός τής ευγνωμοσύνης, αλλά και έν ταυτώ τήν άποδίωξιν και άπόταξιν κάθε είδους αχαριστίας και άγγνωμοσύνης.

Ό άοίδιμος όθεν, και μακαριστός Πρωθιεράρχης σήμερα τιμάται εκκλησιαστικούς μνημονευόμενος εύαγώς ύφ'ήμών και απολαμβάνει τήν εύγνωμοσύνην τής εκκλησιαστικής ταύτης ευαγούς Κοινότητας, ήτις εκφράζεται διά τής θ. Ευχαριστίας, τής συμμετοχής, τής επιμνημόσυνου δεήσεως, τών προσφερομένων κολλύβων, τής επιμνημόσυνου ομιλίας, ήτις αποτελεί όμολογίαν αγάπης, τιμής και όλοκαρδίου ημών ευγνωμοσύνης πρός Αυτόν, τόν έν τή Εκκλησία τής Ελλάδος υπέρ πάντας τούς άλλους

κοπιάσαντα διά τήν ὀρθόδοξον πίστιν, διά τήν ὀρθοπραξίαν, διά τήν ἀναίρεσιν τῆς εὐσεβοφانوῦς εἰδωλομανίας τῶν παρεκκλησιαστικῶν ορδῶν, τήν ἐκρίζωσιν τῆς Φαρισαϊκῆς υποκρισίας καί τοῦ ἐπάρατου πιετισμοῦ, τήν ἐν Χριστῷ ἀγωγήν, τήν ἐμβάπτισιν εἰς τά ιερά *πασακατατιθεμένα* τοῦ Γένους ἡγιασμένα αγιάσματα... ολοκλήρων γενεῶν ἀνθρώπων Κληρικῶν, Μοναχῶν τε καί λαϊκῶν.

Διότι Ἱεράρχης τοῦ Χριστοῦ:

σημαίνει ἀυταπάρνησιν,

σημαίνει υπομονήν,

σημαίνει ἐπιμονήν,

σημαίνει ἀυτοσυγκράτησιν,

σημαίνει ὑπεθυνότητα,

σημαίνει στοργήν,

σημαίνει ἀφοβίαν,

σημαίνει ἐγκοπον διακονίαν τοῦ ποιμνίου,

σημαίνει ἀυτοθυσιαστικήν διδασκαλίαν τῆς ἀληθείας καί τοῦ ἠθους τῆς χρηστότητος καί τῆς πραγματικῆς ευσέβειας!!!

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς κοινωνία τῶν πιστῶν, συνθέτει τὰς τρεῖς διαστάσεις τοῦ χρόνου -παρελθόν τε παρόν καί μέλλον- εἰς ἓνα αἰώνιον παρόν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Διά τούτο, μόνον ἡ Ἐκκλησία δύναται νά ἔχη αἰώνιαν μνήμην. Καί ἡμεῖς σήμερον μνημονεύοντες ὑποσχόμεθα τῷ ἁγίῳ Ἱεράρχῃ, τῷ ὑπέρ τούς ἄλλους κοπιάσαντι, αἰώνιαν μνήμην καί δέν τόν εἰρωνευόμεθα, ἀλλά τόν παραδίδομεν μετ'ἀγάπης πολλῆς εἰς τήν μνήμην τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τήν μνήμην τοῦ διαχρονικοῦ καί αἰωνίου αὐτοῦ Σώματος, εἰς τό ὅποιον καί ἡμεῖς ἀνήκομεν καί ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποιοῦ δυνάμεθα νά διατηρώμεν τήν μνήμην τοῦ Μητροπολίτου Παντελεήμονος, τοῦ Καρανικόλα, καί πάντων τῶν προαπελθόντων Χριστιανῶν αἰώνιαν².

Ἡ Μήτηρ Αγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία, τήν Ὅποιαν ἠγάπα καί ἐσέβετο πολυτρόπως ὁ μακαριστός Ἱεράρχης καί πολλάκις ὑπερήσπισεν καί πλειστάκις ἀψυξεν τούς μώλωπας καί τὰς θλίψεις Αὐτῆς, ἀλλά καί ὁ Παναγιώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης, ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κύριος ἡμῶν Κύριος ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ,

¹ . πρβλ. Γ. Μαντζαρίδου, Μέθεξις Θεοῦ, σελ. 247.

μεγάλως τιμά τήν μνήμην τού σεπτού Μητροπολίτου
Κορινθίας κυρού Παντελεήμονος καί διά τής παρουσίας ενταύθα
σήμερον τής ημετέρας ταπεινότητος

έξαγγέλει τόν έπαινόν Αυτού πάση τή Εκκλησία,
μνημονεύει τού κόπου καί τής αγάπης Αυτού,
τόν Θεόν ικετεύει υπέρ μνήμης καί αναπαύσεως καί
σωτηρίας Αυτού,

ευχαριστεί τ ω Κυρίω ότι έδωκεν τοιούτον Αρχιερατίκόν
ανάστημα θάρρους καί ομολογίας τοις έσχάτοις καιροῖς καί χρόνοις
καί *πας^ακαλει* τω Τρισαγίω Θεώ, ίνα παρομοίως, νέοις,
γενναῖοις καί θαρρετοῖς ίερουργοῖς πλουτίσῃται τήν Έκκλησίαν
Αυτού εις καιρούς δύσκολους καί δυστήνους καί ού μενετούς.

Έσταί, λοιπόν, ή Χάρις τού μεγάλου Θεού καί Σωτήρος ημών
Ιησού Χριστού μετά πάντων ημών, αδελφοί, τών μνημονευόντων
έν αγάπη καί έν ευγνωμοσύνη σήμερον τού μακαριστού καί αγίου
Έτεράρχου τής Κορινθίας, κυρού Παντελεήμονος, τού Καρανικόλα,
τού λέοντος τούτου τής Εκκλησίας τής Ελλάδος,

ούπερ ή μνήμη βλίωνία έστω καί άγήρως. Αμήν.